

Full diocesà

21 de febrer del 2021

p4 i p5 —Informació sobre la nova fase del Sínode Diocesà

p6 i p7 —Missatge del Papa per a la Quaresma 2021

JESÚS,
segona etapa del
camí sinodal.

«Vivia entre els animals feréstecs i l'alimentaven els àngels»

Diumenge I de Quaresma / Cicle B

Lectura del llibre del Gènesi

Déu digué a Noè i als seus fills: «Jo faig la meua aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres, els ocells, el bestiar i tots els animals domèstics i feréstecs que han sortit de l'arca. Jo faig amb vosaltres aquesta aliança meua: La vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra.» Déu digué: «El signe d'aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meua aliança entre jo i la terra. Quan cobriré la terra de nuvolades i apareixerà l'arc entre els núvols, em recordaré de l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida.»

(9,8-15)

Salm responsorial

Tot el vostre obrar, Senyor, és fruit d'amor fidel per als qui guarden la vostra aliança.

[24]

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats: Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, que s'havien resistit a creure en temps de Noè, quan la paciència de Déu esperava, mentre preparaven l'arca. En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones, vuit en total, i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva, i que no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist, que se n'anà al cel, va rebre la submissió de les potestats i dels estols angèlics i està a la dreta de Déu.

(3,18-22)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, l'Esperit empenyí Jesús cap al desert, on passà quaranta dies temptat per Satanàs. Vivia entre

els animals feréstecs i l'alimentaven els àngels. Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la bona nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.»

(1,12-15)

«Estimats: Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida»

El desert i la font

Carles Riera i Fonts, pvrre.

Arriba la Quaresma. És un temps per a repensar el viure, prescindint del que és accessori a fi d'aprofundir en el que és essencial, un temps per a recuperar la confiança, amb serenor, raonablement.

Jesús és empès al desert. Hi ha tres deserts en la seva vida: l'indret ple de temptacions (com en l'evangeli d'avui), el del revelador anunci joànic de la seva identitat i el del recer amable on es refà del cansament i de l'atabalament de les multituds.

Com Jesús, envoltat de perills però ajudat per missatgers divins, també nosaltres podem reflexionar sobre l'ara i aquí, que comprèn igualment moments de neguit i estones de solitud i aquietament.

El desert fa respecte per la seva vastitud. Anar-hi vol dir, idealment, situar-se a la perifèria d'un mateix i redescobrir el nostre interior, la infinitat del cor («Lo cor de l'home és una mar, tot l'univers no l'ompliria», diuen uns versos de Jacint Verdaguer).

En el desert la set és viva, i això, per a tot recercador apassionat del sentit, amb instint per a conèixer el que és essencial, no és una prova de l'existència d'una Font? Més enllà de la limitació humana, més enllà de tot confí, sembla raonable postular la Infinitud amb majúscula.

Per cert: parlant de la font —ara amb minúscula—, el papa Joan XXIII deia que voldria que l'Església fos com una font d'aigua fresca que raja enmig de la plaça del poble.

En la solitud del desert, dins un eloqüent silenci, podem sentir la veu de Déu.

La imatge

Enmig dels atabalaments que la vida ofereix, qui més qui menys cerca moments per trobar pau, estones per a desaparèixer i mirar si la vida executa allò que havíem previst. En el cas de Jesús, l'enviat del Pare, si allò que pretenia fer s'adeia amb allò que el Pare li havia encomanat.

Per això Jesús va al desert; confinats o no, dediquem estones al trobament amb la nostra vocació.

Jesús al desert (1898). Briton Rivière

Agenda

Lit. hores: Setmana I

22 dilluns

—La catedral de Sant Pere
—Sant Elionor (o Leonor), reina
1Pe 5,1-4/Salm 22/Mt 16,13-19

23 dimarts

—Sant Policarp, bisbe
—Sant Florenci, confessor
Is 55,10-11/Salm 33/Mt 6,7-15

24 dimecres

—Sant Sergi, monjo
Jn 3,1-10/Salm 50/Lc 11,29-32

25 dijous

—Sant Cesari, metge mr.
Est 14,1.3-5.12-14/Salm 137/Mt 7,7-12

26 divendres

—Dia d'abstinència
—Sant Alexandre, bisbe
—Santa Paula Montal, fund.
—Sant Nèstor, bisbe mr.
Ez 18,21-28/Salm 129/Mt 5,20-26

27 dissabte

—Sant Gabriel de la Dolorosa
Dt 26,16-19/Salm 118/Mt 5,43-48

28 diumenge II de Quaresma/ Cicle B.

—Sant Romà, ab.
Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18/Salm 115/Rm 8,31b-34/Mc 9,2-10

Jesús, segona etapa del camí sinodal

Redacció

El camí sinodal continua avançant. Amb l'inici de la Quaresma arriben els nous materials per a tots els grups sinodals que participen en el Sínode per l'Esperança, corresponents a la segona etapa.

El Sínode Diocesà és un camí interior viscut com a Església diocesana. Un camí per a obrir-se a la força transformadora de l'Esperit Sant. Però, ¿qui dóna l'Esperit Sant, qui fa obrir els ulls a les necessitats profundes de les persones i de la societat? **Jesús**. Sínode vol dir fer camí junts... amb Jesús.

En aquest «junts» cadascú és un misteri únic. L'objectiu d'aquesta etapa és aconseguir que la mirada de cadascú es trobi i connecti amb la mirada de Jesús. És possible aquest repte? Com varen sentir els deixebles, també avui podem dir: *vine i veuràs!*

La proximitat amb Jesús, anar observant els seus fets i paraules — com varen fer els deixebles quan van deixar-ho tot per seguir-lo — anirà revelant la seva mirada vers

cada persona, vers la societat, i com ell pot ser resposta a tantes necessitats i sets que s'han discernit en la primera etapa d'aquest camí sinodal.

Contingut del material de l'etapa II

Amb l'objectiu de tornar a descobrir Jesucrist i preguntar-se qui és i quin rellevància té en la vida de tots, en les nostres comunitats, en la societat, es proposa un itinerari a través de les pàgines del llibre de treball que s'envia a totes les persones que

formen part d'un grup sinodal arreu de la diòcesi.

Aquest itinerari consta de tres moments o capítols:

Qui és Jesús?
Què té a veure amb mi?
Creiem de debò que Jesús es viu?

Cada moment va precedit d'un treball personal per a ajudar a enriquir les sessions del grup. La metodologia és flexible i s'ha pensat no solament

per a propiciar el diàleg i la pregària, sinó que vol facilitar també el treball en les circumstàncies actuals.

El contingut —curiositats, fragments de la paraula de Déu, testimonis, propostes per a reflexionar, meditar i pregar— s'ha fet amb l'ànim de redescobrir Jesús, caminant amb ell pas a pas, a mida que s'avança en els diferents capítols.

Situació dels grups sinodals

Aquells grups que encara no ho hagin fet poden anar enviant les seves aportacions corresponents a la primera etapa: Persona i societat. Per a aquells grups que tenen més dificultats per a poder concloure aquesta etapa es recorda que qualsevol moment és idoni per a fer arribar les aportacions.

En qualsevol cas, encoratgem tots els grups a continuar amb aquest nou material. Sobretot si hi ha certa dificultat per a trobar-se, segur que l'itinerari proposat ajudarà a avançar en el camí, més encara fent-ho amb l'esperança que com a creients tenim posada en Jesucrist.

Quaresma, un temps per a viure intensament la fe, l'esperança i la caritat

Síntesi del missatge del Sant Pare per a la Quaresma 2021

El papa Francesc ha donat a conèixer el seu missatge amb motiu de la Quaresma 2021, que porta per títol «Mireu, estem pujant a Jerusalem...» (Mt 20,18). Quaresma: un temps per a renovar la fe, l'esperança i la caritat.

Recurrent el camí quaresmal, que ens conduirà a les celebracions pasquals, el Sant Pare convida els fidels a viure plenament aquest temps de conversió, «renovant la nostra fe, sadollant la nostra set amb l'«aigua viva» de l'esperança i rebent amb el cor obert l'amor de Déu que ens converteix en germans i germanes en Crist».

Caminant vers la nostra conversió

I en aquest camí de preparació per a la nit de Pasqua, en la qual —recorda Francesc— renovarem les promeses del nostre baptisme, «per a renéixer com a homes i dones nous»; resulta fonamental consolidar tres pilars que ens ajuden en la nostra conversió: el dejuni, l'oració i l'almoina, tal com els presenta Jesús en la seva predicació (cf. Mt 6,1-18).

La fe ens crida a ser testimonis

Així mateix, en el seu missatge el Pontífex assenyala que la fe ens crida en aquest temps litúrgic, «a acollir la Veritat i a ser-ne testimonis», davant de Déu i davant els nostres germans i germanes. En aquest sentit, Francesc subratlla que el dejuni viscut com a experiència de privació (per als qui el viuen amb senzillesa de cor), «porta a descobrir de nou el do de Déu i a comprendre la nostra realitat de criatures que, a imatge i semblança seva, troben en ell el seu compliment», perquè jejunar significa alliberar la nostra existència de tot el que l'angoixa, «fins i tot la saturació d'informació —veritable o falsa— i de productes de consum», per a permetre que Déu habiti en nosaltres.

L'esperança és «aigua viva»

D'altra banda, el Sant Pare destaca l'element de l'esperança com a «aigua viva» que ens permet de prosseguir el nostre camí de conversió. «Jesús ens parla del futur que la misericòrdia del Pare ha obert de bat a bat»,

continua Francesc: «Esperar en ell i gràcies a ell vol dir creure que la història no acaba amb els nostres errors, les nostres violències i injustícies, ni amb el pecat que crucifica l'Amor.» El Papa també posa l'accent en les grans dificultats que travessem com a humanitat, especialment en aquest temps de pandèmia, «en el qual tot sembla fràgil i incert» i on «parlar d'esperança podria semblar una provocació».

Déu fa noves totes les coses

Per tant, per a Francesc, viure una Quaresma amb esperança significa sentir que, en Jesucrist, «som testimonis del temps nou» en el qual Déu «fa noves totes les coses».

Però... on trobar aquesta esperança? Precisament «en el recolliment i el silenci de l'oració», que és on —diu el Pontífex— se'ns dona l'esperança com a inspiració i llum interior, que il·lumina els desafiaments i les decisions de la nostra missió: «Per això és fonamental recollir-se en oració (cf. Mt 6,6) i trobar, en la intimitat, el Pare de la tendresa.»

Com a últim punt del seu missatge, centrant-se sempre en el procés de conversió al qual som cridats a viure com a cristians en aquesta Quaresma, el Papa destaca la caritat, «viscuda després de les petjades de Crist, mostrant atenció i compassió per cada persona», ja que es tracta de l'expressió més alta de la nostra fe i la nostra esperança.

La Sèrie

Todas las criaturas grandes y pequeñas

Dirigida per Hay i cia.

Regne Unit, 2020.

Intèrprets: Nicholas Ralph i Anna Madeley.

Sèrie a la plataforma Filmin.

L'any passat un dels productes audiovisuals més sol·licitats va ser les sèries de televisió.

Aquesta és una minisèrie britànica basada en el llibre homònim, *remake* de la sèrie de 1978-1990 que se centra en les aventures de l'equip d'una clínica veterinària en els anys trenta i quaranta a Yorkshire.

El crític cinematogràfic Mn. Peio Sánchez destaca la sèrie per la bondat del protagonista, que destaca pel seu bon tracte amb els habitants de la vila. Per part dels crítics generalistes la cataloguen com "una bona injecció de moralitat per aquest any".

Qui deu ser aquest?

Romà Casanova, bisbe de Vic

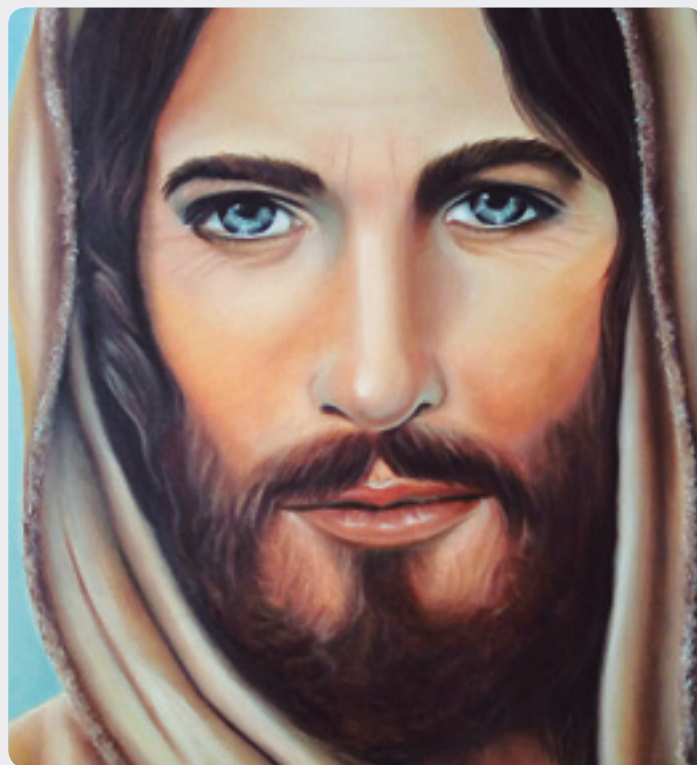

Sempre que es llegeixen els evangelis, i això és fa de manera contínua, capítol rere capítol, hom s'endinsa en el «camí» dels deixebles i de les persones que es trobaven amb Jesús de Natzaret, qüestionant-se sobre qui era ell, sentint el que deia i veient el que feia. Uns afirmaven: «No havíem vist res de semblant» (Mc 2,12). Altres: «Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen» (Mc 4,41). Alguns immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell (Mc 1,15). També, però, quan els seus sentiren dir el que feia hi anaren per endur-se'l, perquè deien que havia perdut el seny (Mc 3,21). I, fins i tot, el fariseus començaren a planejar amb els partidaris d'Herodes com podrien fer-ho per matar Jesús (Mc 3,6).

Necessitem tornar a sorprendre'ns per Jesús

Jesús no deixava indiferent ningú; la seva persona, els seus fets i les seves paraules qüestionaven l'interior de cadascú. I això fou des del moment que ell va iniciar el seu ministeri públic; no pas en la seva vida que nosaltres anomenem «amagada» a Natzaret, seguint l'ofici de fuster, que li va ensenyar Josep. La nota de normalitat en la vida natzarena durant els seus primers trenta anys es fa palesa en la reacció dels seus veïns en escoltar-lo a la sinagoga: *Tothom, en sentir-lo, se n'estranyava, i deia: «D'on li ve tot això?»* (Mc 6,2).

La lectura dels evangelis i tota escolta de la Paraula de Déu, tant en els actes de culte com enmig dels esdeveniments de la vida, ha de ser per a tots nosaltres un moment propici per a retornar a descobrir Jesús. No podem pensar que ja ho sabem tot i que no hi ha res a aprendre sobre ell, com si fos una assignatura que ja tenim aprovada en el nostre «currículum» cristià; sinó que necessitem tornar a deixar-nos sorprendre per Jesús a fi

d'entrar més i més en el seu misteri, alhora senzill i profund. De fet, tota mancança en la nostra vida cristiana i eclesial, tota defallença en la nostra acció caritativa i evangelitzadora, tenen la seva arrel en el fet que Crist no està del tot en el centre del nostre cor, en el centre de les nostres comunitats.

Comença la santa Quaresma, que ens portarà a la Pasqua. Un temps que ens crida a retornar a l'essencial. Un temps per a retornar a Crist, per a redescobrir-lo. El Sínode Diocesà ens duu a preguntar-nos qui és ell, què te a veure amb nosaltres, i si creiem de debò que és viu. No deixem perdre les interpel·lacions que trobem en el nostre camí sinodal per a continuar fressant els camins de l'esperança!

